20 χρόνια από την τραγική ημέρα του πυρηνικού δυστυχήματος στο Τσερνομπίλ: Πυρηνικά παιχνίδια (Σωκράτης Τσιχλιάς)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 1 Μαΐου, 2006

"*Κανείς ηγέτης και διάσημος επιστήμονας δεν κάνει ποτέ τον κόπο να κοιτάξει στα μάτια έναν άνθρωπο που έπαθε καρκίνο από διαφυγούσα ραδιενέργεια... Για τις ηγεσίες του κόσμου, επιστημονικές, οικονομικές και πολιτικές, οι πολίτες είναι αριθμοί και περιστατικά, στους δαιδαλώδεις σχεδιασμούς μιας φρικαλέας παρτίδας, όπου δύσκολα σε λίγα χρόνια θα διακρίνει κανείς τους νικητές από τους ηττημένους.*"

Οσοι φυσιολάτρες πεζοπόροι των ορεινών όγκων της πατρίδας μας είχαν την τύχη να δοκιμάσουν κατά τις περιπλανήσεις τους άγριες φράουλες ή βατόμουρα, μιλάνε με ενθουσιασμό για τη γευστική ένταση και τα μεθυστικά αρώματα που απελευθερώνονται στο στόμα. Ασύγκριτα –λένε– με αντίστοιχα καλλιεργημένα φρούτα.

Σε αυτά τα ευλογημένα δώρα του Θεού στην ελληνική φύση, ανιχνεύεται εδώ και είκοσι χρόνια, σε μεγάλο μέρος της Θεσσαλίας και της Δυτικής και Κεντρικής Μακεδονίας, ένα άλλο «δώρο» μηδενικής αρωματικής έντασης ή θρεπτικής αξίας: το καρκινογόνο Καίσιο 137 σε συγκεντρώσεις έως και 30 φορές μεγαλύτερες από τα φυσιολογικά – κληρονομιά της ραδιενεργούς σκόνης του Τσερνομπίλ που σκέπασε πριν από 20 χρόνια την Ευρώπη. Με τη ραδιενέργεια συμβαίνει δυστυχώς ό,τι και με τη ρύπανση της ατμόσφαιρας: είναι αόρατη, άοσμη και σε μικρότερες συγκεντρώσεις από τις αμέσως θανατηφόρες, τα αποτελέσματα της αργούν να φανούν. Δουλεύει σιωπηλά στα κύτταρα των οργανισμών καθώς μεταφέρεται είτε με την άμεση επαφή είτε μέσω της τροφικής αλυσίδας.

Για το Καίσιο για παράδειγμα, ο χρόνος εκδήλωσης νεοπλασιών εξαιτίας του μπορεί να φθάσει και τα 20 ή 30 χρόνια. Γι’ αυτό άλλωστε και τα αποτελέσματα των συγκεκριμένων ερευνών του Εργαστηρίου Πυρηνικής Τεχνολογίας του Εθνικού Μετσόβειου Πολυτεχνείου που διευθύνει ο καθηγητής κ. Σιμόπουλος, δεν αποτέλεσαν ποτέ κεντρικό ζήτημα της ελληνικής κοινωνίας. Δεν έθελξαν τις διευθύνσεις των ελληνικών καναλιών, κρατικών ή ιδιωτικών, δεν αποτέλεσαν αντικείμενο συζήτησης, δεν έγιναν υλικό για ενημέρωση και συνειδητοποίηση των πολιτών. Ούτε άλλωστε τα σχέδια της γείτονος Τουρκίας και της επίσης γείτονος

Βουλγαρίας για νέους πυρηνικούς αντιδραστήρες γίνονται αντικείμενο συζήτησης στη χώρα μας. Παρότι με βάση τα διεθνώς κρατούντα, έχουμε –ως συνορεύουσα χώρα– δικαίωμα λόγου στα πυρηνικά τους σχέδια.

Ετσι κι αλλιώς, βιώνουμε ένα παγκόσμιο πολιτισμό στατιστικών και ποσοστών. Ανάλογα από πού πληρώνονται οι ειδικοί κάθε είδους τα νούμερα μαγειρεύονται κατάλληλα για να δημιουργούν τις επιθυμητές εντυπώσεις. Υπάρχουν θέματα βεβαίως που το αντέχουν αυτό το μαγείρεμα. Με την πυρηνική τεχνολογία όμως μόνο ένας αυτοκαταστροφικός πολιτισμός μπορεί να παίζει. Οι εκατόμβες νεκρών σε πρώτη φάση, αλλά και η μακροχρόνια θανατηφόρα «ζωή» των ραδιενεργών στοιχείων θα έπρεπε προ πολλού να ακυρώσουν τις στατιστικές και να οδηγήσουν το σύγχρονο κόσμο σε ένα οριστικό διαζύγιο με κάθε χρήση της πυρηνικής ενέργειας. Αλλά αυτό δεν χρειάζεται μόνο έναν έξυπνο κόσμο, αλλά κι ένα κόσμο ανθρωπιάς και αισθημάτων που δε χωράνε, από ό,τι φαίνεται, σε αυτήν τη φρικτή κούρσα μάταιων επιδόσεων με θεοποιημένο τον ανταγωνισμό κρατών και ανθρώπων. Κανείς ηγέτης και διάσημος επιστήμονας δεν κάνει ποτέ τον κόπο να κοιτάξει στα μάτια έναν άνθρωπο που έπαθε καρκίνο από διαφυγούσα ραδιενέργεια. Αυτό θα το κάνουν κάτι γιατρουδάκια - ήρωες που ματώνουν στα νοσοκομεία με τους πάσχοντες. Για τις ηγεσίες του κόσμου, επιστημονικές, οικονομικές και πολιτικές, οι πολίτες είναι αριθμοί και περιστατικά, στους δαιδαλώδεις σχεδιασμούς μιας φρικαλέας παρτίδας, όπου δύσκολα σε λίγα χρόνια θα διακρίνει κανείς τους νικητές από τους ηττημένους.

(Πηγή: 'ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ' 29-4-2006)